

[Statsministeren]

slag var for voldsomme for kommunerne, ændret.

Man kan sige, at gennemgående er det ca. halvt så meget som efter Planen, vi nu vil ændre i kommunernes økonomi. Så det er altså ikke 7,5 mia. kr., som det var i foråret, men 3,8 mia. kr.

Disse kommunale besparelser skulle fremkomme som 0,9 mia. kr. i 1991, 1,9 mia. kr. i 1992, 2,8 mia. kr. i 1993 og endelig 3,8 mia. kr. – det er tallet – i 1994. Med andre ord: Besparelserne i 1994 skal være så store, at der er 3,8 mia. kr. i forskel på kommunernes 1990-budget og 1994-budget. Det er altså besparelsesønsket i forhold til kommunerne.

Men så vil jeg også nævne, at i »Økonomisk Reform« siger regeringen, at vi ønsker et samarbejde med kommunerne, som betyder, at det kan blive lettere for kommunerne at opnå besparelser, f.eks. ved at give kommunerne større frihed til at disponere uden at være så bundet, som de er i dag, af utallige lovkrav, eller f.eks. ved at søge at fjerne en række overenskomstbaserede barrierer og lignende.

Så vil jeg sige: Den regering, jeg har den ære at være leder af, har nu de sidste to år kunnet indgå aftaler med kommunerne om de kommende samlede budgetrammer. Vi har forhandlet grundigt, og vi er nået til enighed, og det er da også det, vi har tænkt os i de kommende år.

Må jeg minde om, at da Kommunernes Landsforening kommenterede regeringens plan fra foråret, udsendte formanden en pressemeddelelse, og i den sagde han: Kommunerne er klar til at forhandle med regeringen om Planen.

Dengang drejede det sig om besparelser på 7,5 mia. kr. Nu drejer det sig om et væsentlig lavere beløb, nemlig 3,8 mia. kr., og det tror jeg da nok vi kan forhandle fornuftigt og ordentligt med kommunerne om, og hvorfor skulle man dog afskære os fra det? Det ville være vanvittigt, kommunerne skal da også bidrage på en fornuftig måde.

Det er et moderat forslag, vi har fremlagt, det er realistisk, der er ingen grund til at tro, at vi ikke, hvis Folketinget i øvrigt vil støtte os deri, kan få fornuftige drøftelser med kommunerne, som fører til, at vi også får en aftale med kommunerne for de kommende år, og det, kommunerne er indstillet på, er det sensationelle at se

tingene i en flerårig sammenhæng, således at det, vi kan stille mod, er forhandlinger, der fører til en aftale om de kommunale budgetter for en 4-årig periode, på samme måde som det, vi søger omkring de statslige udgifter og i det hele taget den økonomiske politik i almindelighed, er en 4-årig aftale, så vi virkelig får et godt grundlag for alles, både offentlige myndigheds og private virksomheders dispositioner i vort land.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Jeg er nødt til at gentage, at det, regeringen har forlangt af Socialdemokratiet, er, at vi skulle fastlægge et krav til kommunerne om at sænke de kommunale skatteprocenter med 2 procentpoints i løbet af fire år.

Det var udgangspunktet, men det var ikke hele udgangspunktet. Udgangspunktet var også, at kommunerne skulle betale et milliardbeløb yderligere ved at betale for skatte loft, ved at skulle finde yderligere folkeskolereformer, sådan at rammen kom væsentlig højere op, og det vil sige, at det tal, hr. Svend Auken nævner, er det rigtige tal for, hvad kommunerne stod over for af krav. Og der var ikke i det oplæg, vi mødte fra regeringen, nogen sikkerhed for, at en stor del af denne opgave kunne klares over konjunkturerne.

Men uanset hvordan man måler regeringens sparekrav til kommunerne, er den melding, som såvel de kommunale organisationers formænd som fremtrædende folk i hele den kommunale verden kommer med, at disse krav vil føre til uacceptable serviceforringelser, de vil føre til en uacceptabel stigning i arbejdsløsheden. Det er ikke noget, der overhovedet står i størrelsesforhold til den opgave, som kommunerne ikke kunne løse fuldt ud ved budgetlægningen for 1990, hvor man aftalte en nedsættelse på 0,2 procentpoint og fik en, der var godt 0,1 pct. Det her er mange, mange gange så meget, man kræver af kommunerne de kommende fire år.

Vi mener, at det er en fuldstændig uforsvarlig ramme, og derfor var det, jeg sagde tidligere på dagen, at hvis det hele skulle have været forstået, sådan som fru Marianne Jelved gerne ville have forstået det, nemlig at regeringen uden politiske forhåndsbindinger ville forhandle med kommunerne, så er der ikke noget nyt i sa-